

Janko Samec

Prošnja

Iz cikla sonetov: Vrnitev

V tej uri, ki moj duh pred Tabo klanja
se skrušen ves v notranjih sil podobi,
da izpové se, kakor se spodobi,
zajet v sladkost nevidno ur kesanja,

ni v mojem srcu, Bog, nič žalovanja
za vsem, kar daje svet v obliki grobi!
In moje misli beli so golobi,
ki usmili Ti njih kril se frfotanja! —

Vse, kar grešil sem z mislijo in z usti,
v željáh neukročen po mesa nasladi,
spreglej mi zdaj in milostno odpusti!

Naj bom poslednja Tvojih ovčk v ogradi
in samo eno milost ji dopusti:
da greje v Tvojih sonc se spet livadi!

Zorko Simčič | Žebelj

Po navadi je ležal med oknicami na strgani pratiki. Včasih so se mu pridružili tudi zamaški, nekaj raznovrstnih fižolčkov, ki so kakor bube dolgočasno zrli v svet, in strgani časopisi, na katerih je bilo videti sajaste odtise lonca.

Bil je za palec dolg in še skoraj nov. Proti glavici je bil narezan in se je srebrnkasto svetlikal. Nihče ni vedel, od kdaj leži tam in od kod je prišel. Bil je del stanovanja, del nečesa, kar spada k družini, ne da bi se kdo tega zavedal. Morda bi šele tedaj kdo pomislil nanj, kadar bi zginil.

Glavica, ki je bila po dveh smereh narezana, da je bila kakor rešetkasta okna na občinskih zaporih, je bila nekoliko poševno natakknjena. Prav pod njo je bil ukrivljen. Bržkone je še pred nedavnim tičal kje v vratih, kajti na polovici se ga je držala rjavkasta barva.

Če bi kdo potreboval žebelj, bi se nanj najbrž nihče ne spomnil. In to kljub temu, da je najstarejši sin skoraj vsak mesec premeril tri mlajše